

Γράφει ο **Μιχάλης Ρίζος**

Τις προεκλογικές αυτές μέρες του καλοκαιριού, κυριαρχεί η ομοφωνία των αστικών κομμάτων ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΜΕΡΑ25, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ για τη συνέχιση του ευρωσφαγείου και της χρεομηχανής, των “ματωμένων” πλεονασμάτων και των μνημονιακών νόμων, την ενίσχυση της “εθνικής” καπιταλιστικής ανάπτυξης και της “εθνικής” πολεμικής προετοιμασίας για τις ΑΟΖ των πολυεθνικών.

Άσχετα με το ρόλο του καθενός ως κυβέρνησης, αξιωματικής αντιπολίτευσης ή ως πρόθυμης τσόντας ανάμεσά τους, η συναίνεση του αστικού πολιτικού προσωπικού είναι ομολογουμένως πρωτόγνωρη για τη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας.

Έχουν περάσει όμως απαρατήρητες κάποιες άκρως ανησυχητικές εξελίξεις στο χώρο του ΚΚΕ, της “μοναδικής δύναμης λαϊκής αντιπολίτευσης”, όπως αρέσκεται να αυτοαποκαλείται η ηγεσία του Περισσού.

Η πρώτη αφορά την σχεδόν παντελή απουσία πολιτικού προγράμματος ανατροπής ή αλλιώς εργατικής, επαναστατικής τακτικής (η αντιπολίτευση από μόνη της δεν λέει τίποτα) απέναντι στο μαύρο σκηνικό που διαμορφώνεται. Σε όλες τις προεκλογικές αφίσες του ΚΚΕ, είτε του Μαΐου είτε τώρα δεν υπάρχει ούτε ένας πολιτικός στόχος, ούτε ένα πολιτικό σύνθημα πέρα από τη μονότονη – και απολίτικη – επίκληση της ενίσχυσης του κόμματος και του “κάνε τη διαφορά”.

Επίσης, σε όλες σχεδόν τις προεκλογικές του συγκεντρώσεις ή εξορμήσεις περισσεύει η (σωστή) ανάλυση για τη δεξιά πολιτική, τα ψέματα του ΣΥΡΙΖΑ και τα κόμματα-αναχώματα αλλά απουσιάζει ένα πολιτικό πρόγραμμα πάλης ή (όταν πάει κάτι να ψελλιστεί) υποβιβάζεται σε συνδικαλιστικά αιτήματα ενός μαχητικού σωματίου.

Π.χ., πού είναι ο στόχος για απειθαρχία, μαζική ανυπακοή και ανατροπή των πλεονασμάτων και του μνημονιακού προγράμματος μέχρι το 2060 για να “φάει ψωμί ο λαός”, να έχουμε μόνιμες προσλήψεις, να μειωθεί ο χρόνος εργασίας;

Πού είναι ο στόχος να σπάσει, ανατραπεί η φορολογική ασυλία του κεφαλαίου, των εφοπλιστών και η τραπεζική “προστασία” για να πάρουμε από τα επιχειρηματικά κέρδη και να αυξηθούν οι μισθοί;

Πού είναι ο στόχος για εθνικοποιήσεις και δημόσιες επενδύσεις, για κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ και μπλοκάρισμα των ιδιωτών “επενδυτών”; Για έξοδο από την ΕΕ και τα προγράμματα επιτήρησης;

Η δεύτερη έχει να κάνει με την προκλητική δικαιολόγηση της αστικής τάξης στην Ελλάδα, σε ό,τι αφορά την πολεμική της προετοιμασία. Η υποταγή στην ψευδεπίγραφη ρητορική περί «**εθνικής άμυνας για τα κυριαρχικά δικαιώματα**». Όταν βοά ο τόπος για την αιματηρή και βρώμικη περιβαλλοντικά καπιταλιστική ανάπτυξη των ΑΟΖ, όπου το σύνθημα που πρέπει να προβληθεί από την κομμουνιστική αριστερά είναι “**δεν θα πολεμήσουμε για τις Πολυεθνικές, το ΝΑΤΟ & την Ε.Ε.**”. Όταν αντί για μια διεθνιστική, ταξική προοπτική, προβάλλεται ο στόχος της “εθνικής ανεξαρτησίας”, λες και είμαστε 150 χρόνια πριν.

Η τρίτη περιλαμβάνει κάτι ακόμα πιο θεμελιακό. Την απόπειρα εξωραϊσμού (τόση άγνοια κινδύνου πια;) του βαθιού αστικού κράτους και φιλολαϊκής διαχείρισης τών μηχανισμών του.

Σε επίσκεψη αντιπροσωπείας του ΚΚΕ στη γενική αστυνομική διεύθυνση Ηπείρου (συνεχίζονται οι εξορμήσεις στα αστυνομικά τμήματα) τονίστηκε:

“η θέση του ΚΚΕ είναι ότι η Αστυνομία πρέπει να ασχολείται μόνο με την αντιμετώπιση του εγκλήματος και όχι με την καταστολή του λαού. Ότι το ΚΚΕ δεν ταυτίζει την πλειονότητα των αστυνομικών με τον κατασταλτικό μηχανισμό που υπηρετούν και γι’ αυτό έχουν κάθε συμφέρον να συμπορευτούν με τους αγώνες του λαού μας και να στηρίξουν το ΚΚΕ!” (πηγή: 902.gr, 3/7/2019).

Ας αφήσουμε την αποδοχή των διορισμένων διοικήσεων από τη αστική δικαιοσύνη στα συνδικάτα, τη θέση και την πρακτική διαχείρισης στους δήμους και γενικά το τοπικό κράτος, την αποθέωση του κοινοβουλίου σε ακραίο βαθμό, με την οργάνωση ακόμα και εργατικών κινητοποιήσεων όχι για την ανατροπή αντιλαϊκών νόμων αλλά για τη στήριξη κοινοβουλευτικών επερωτήσεων του κόμματος στη Βουλή! Ή, την προσεκτική αλλά σαφή επαναφορά του **κυβερνητισμού** στην αριστερή συζήτηση (“**το ΚΚΕ θέλει να κυβερνήσει, αλλά μαζί με το λαό**”).

Υπάρχει όμως και μια τέταρτη πλευρά. Που από τη σκοπιά του εργατικού πολιτισμού και της κομμουνιστικής ηθικής αποκαλύπτει πολλά... Αφορά τη νεοφανή πρακτική των “αριστερών δηλώσεων μετανοίας” που το τελευταίο διάστημα προβάλλει το ΚΚΕ. Αριστερών ανθρώπων και συναγωνιστών της διανόησης, της τέχνης, του εργατικού κινήματος, κυρίως από το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ και της ΛΑΕ (3-4 και από την επιρροή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ), που δηλώνουν πόσο μετάνιωσαν για τις προηγούμενες επιλογές τους και ότι κατέληξαν με περισσή βεβαιότητα να υποστηρίξουν τη μοναδική (το “μόνο” κλείνεται σε όλους τους τόνους) πολιτική δύναμη στήριγμα για τους αγώνες (προφανώς όλοι οι άλλοι δεν αγωνίζονται, είναι ενσωματωμένοι).

Ο καθένας βέβαια είναι υπεύθυνος και για τις επιλογές του και για τις δηλώσεις του. Αλίμονο αν η στράτευση στην αριστερά είναι αιώνια και αμετακίνητη, χωρίς να εξετάζει και να κρίνει κανείς, πολιτικά προγράμματα, επιλογές, προοπτική. Κάνουν όμως εντύπωση δύο πράγματα:

-Η ευκολία μετακίνησης όπως π.χ. γνωστού ηθοποιού (που μιλάει στο τηλεοπτικό 10λεπτο του ΚΚΕ) ή πανεπιστημιακού καθηγητή πρώην στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ, από τη θέση για “πλατύ μέτωπο και κόμμα όλων των αντιμνημονιακών δυνάμεων, από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΚΚΕ μέχρι τους ΑΝΕΛ”, όπως έλεγαν το 2015, στο “στενό κόμμα” αποκούμπι που “μας έμαθαν οι παππούδες και οι πατεράδες μας”. Η ευκολία αυτή είναι πολιτικά εξηγήσιμη.

Διαβάζοντας τις δηλώσεις αυτών των αγωνιστών, καταλαβαίνει κανείς ότι και τότε (2015) και τώρα (2019) η πολιτική αντίληψη δεν έχει αλλάξει. Το δίπολο “ο κομμουνισμός και η αριστερά είναι καλή ως ιδεολογία και ιστορία” αλλά στην άμεση πρακτική “δεν οργανώνουμε πολιτικούς αγώνες ρήξης - παρά μόνο συνδικαλισμό αλλά ΠΑΜΕ για καλύτερη διαπραγμάτευση της εργασιακής μιζέριας - αφού δεν μας το επιτρέπει ο συσχετισμός”, εξακολουθεί να κυριαρχεί.

Για μια ακόμη φορά η **τακτική** πάει στο **υπόγειο** και η **στρατηγική** απογειώνεται **στον ουρανό**, με την προσδοκία ενός κόμματος “από μηχανής θεού” που κάποια στιγμή θα τις ενώσει με το μαγικό ραβδάκι. Παραχωρώντας, δυστυχώς, ζωτικό χώρο ηγεμονίας στην αστική πολιτική. Δεν πρόκειται επομένως για πολιτική μετατόπιση, παρά μόνο για αλλαγή φανέλας.

-Η αποδοχή και όχι η απόρριψη (σε καμία δήλωση δεν είδαμε κάτι τέτοιο) της λογικής μιας

σύγχρονης παναριστεράς χωρίς συγκεκριμένο πολιτικό πρόγραμμα ανατροπής, με πρωτοκαθεδρία αυτή το φορά του ΚΚΕ και όχι του μνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ. Και μάλιστα κοινοβουλευτικού τύπου, αφού πλέον το ΚΚΕ “είναι το μόνο κόμμα στο χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς που με την εκπροσώπηση μέσα στη Βουλή μπορεί να εκφράζει πιστά και σταθερά τα συμφέροντα των εργαζομένων”. Σε αρκετές δηλώσεις στήριξης, το ΚΚΕ καλείται “να πρωτοστατήσει σε ένα μαχητικό, ταξικό, ενωτικό ρεύμα αντίστασης και ανατροπής που θα αμφισβητεί όχι μόνο την τρέχουσα πολιτική αλλά και συνολικά το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης”, έτσι γενικά για να είναι όλοι ευχαριστημένοι.

Ο Γ. Μηλιός μάλιστα θεωρητικοποιεί παραπέρα τη δήλωσή του:

“Το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα που λέει στους εργαζόμενους: Δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον αγώνα!”. Είναι **το μόνο κόμμα** που δεν μιλάει στο όνομα “όλης της κοινωνίας”, δεν διακηρύσσει την “ανάπτυξη για όλους”, αλλά δηλώνει ξεκάθαρα ότι τα συμφέροντα του κεφαλαίου δεν συμβιβάζονται με εκείνα της εργατικής τάξης και των ευρύτερων εργαζόμενων στρωμάτων. Ότι κεφάλαιο και εργασία έχουν αντιθετικά και ασυμφιλίωτα μεταξύ τους συμφέροντα”.

Το **μόνο κόμμα** μάς δηλώνει ο πρώην πλουραλιστής και μετωπικός κ. Μηλιός (προφανώς η υπόλοιπη αντικαπιταλιστική αριστερά είτε δεν μιλάει γι’ αυτά είτε είναι γκρουπούσκουλα κατά τον κομμουνιστικό πολιτισμό του Γ. Μηλιού).

Και συνεχίζει:

“Από την επομένη των βουλευτικών εκλογών, το ΚΚΕ πρέπει να ασκήσει τον ηγεμονικό ρόλο, που εκ των πραγμάτων του αναθέτει ο πολιτικός συσχετισμός δυνάμεων στην Αριστερά, για να συσπειρώσει τις κοινωνικές αντιστάσεις που αναπτύσσονται αυθόρμητα ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, αλλά και να εμπνεύσει τον ευρύτερο κόσμο της Αριστεράς (πολιτικά ανένταχτο στην πλειοψηφία του), στην προοπτική μιας μαζικής αντικαπιταλιστικής στρατηγικής για το σοσιαλισμό – κομμουνισμό.

“Συνένωση αντιστάσεων + αντικαπιταλιστική στρατηγική για τον κομμουνισμό” η λύση για την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού σφαγείου της ΕΕ, του κεφαλαίου και της ιμπεριαλιστικής, ΝΑΤΟικής μηχανής. **Μάλιστα!**

Υπάρχει όμως και κάτι ελπιδοφόρο σε όλα αυτά. Η συζήτηση για την **αντικαπιταλιστική, κομμουνιστική αριστερά της επόμενης μέρας έχει ανοίξει**, όχι μόνο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και **σε ευρύτερο δυναμικό αγωνιστών από όλους τους χώρους και τα ρεύματα**. Αρκεί να μη γίνει με την αρχαία σκουριά του 1989 και του 2012.

Το NAP υποστηρίζει, με σταθερότητα, συνέπεια και με νέα ένταση στις νέες συνθήκες, την ανάγκη για **μια νέα προωθημένη, μετωπική και μαχόμενη συνάντηση του ευρύτερου δυναμικού της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε λογική ανατρεπτικού προγράμματος πάλης, πολιτικής ανεξαρτησίας από αστική πολιτική και ρεφορμιστικά ρεύματα, απέναντι στον αστικό διπολισμό ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ**, με κέντρο τη στροφή προς το μαζικό κίνημα.

Σε αυτά δεν χρειάζονται δηλώσεις αλλά έμπρακτη πολιτική στράτευση και δράση.

ΥΓ. “Φιλισταίος είναι εκείνος που συντηρεί τις δυσκίνητες, τυφλές μηχανικές δυνάμεις της κοινωνίας και που δεν είναι σε θέση ν’ αναγνωρίζει τη δυναμική τους έκφραση όταν την συναντάει σε έναν άνθρωπο ή

ένα κίνημα”

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ, DE PROFUNDIS (ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ)